

கூழ் நியாயம்

வல்லை ந. அனந்தராஜ்

கூழ் நியாயம்

வல்வை ந. அனந்தராஜ்

N.Anantharaj
B.A (Hons), M.A.
Dip-In-Edu, Dip-In Journ
SLPS, SLEAS

2005

நூல் விபரப் பட்டியல்

தலைப்பு	:	சூழ்நியாயம்
விடயம்	:	வரலாறு
நூல் ஆசிரியர்	:	வல்வை ந. அனந்தராஜ்
முகவரி	:	தெனியம்பைத் தெரு, வல்வெட்டித்துறை.
பதிப்பு	:	முதல் பதிப்பு - 2005 ஏப்ரல்
பதிப்புரிமை	:	திருமதி. அ. வனிதா 36, புதிய சோனகத் தெரு, திருக்கோணமலை.
அளவு	:	1/8 டெமி (21cm x 14cm)
பக்கம்	:	60 பக்கங்கள்
விலை	:	200/=
அச்சு	:	குமரன் அச்சகம் இல. 201, டாம் வீதி, கொழும்பு - 12.
ISBN	:	955-96845-8-2

காணிக்கை

ஈழத்தின் தலை சிறந்த காட்டுன்

ஓவியராக அறிமுகமாகி

சிரிப்பினால் எதையும் சாதிக்கலாம்

என்ற சிந்தனையுடன்

‘சிரித்திரன்’ சிரிப்பிதழை வெற்றிகரமாக வெளியிட்டு

தனக்கென்று ஒரு

முத்திரை பதித்துத் தன் காட்டுன்

ஓவியங்களினாலும், தத்துவக்

கருத்துக்களினாலும் சாகாவரம்

பெற்ற மாமனிதர் அமரர்

சி. சிவஞானசுந்தரம் (சிரித்திரன் சுந்தர்)

அவர்களுக்கு இந்நூல் காணிக்கை,

முன்னுரை

எவராவது விதண்டாவாதமாகக் கதைத்துவிட்டாலோ அல்லது யாருமே எதிர்பார்த்திராத ஒரு நியாயத்தைக் கூறும் பொழுதோ "கூழ்நியாயம் கதைக்காதே" என்றும் "கூழ்க்கதை பேசாதே" என்றும் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கின்றோம். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வல்வெட்டித்துறையில் "கூழ் நியாயம்" என்ற இந்தச் சொற்றொடர் இன்றும் பேச்சு வழக்கில் இருந்து வருவதைக் காணலாம்.

இந்தச் சொற்றொடர் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேச மக்களின் வட்டார வழக்கில் எப்படி வந்தது? இதற்கு ஏதாவது பின்னணி அல்லது வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் இருக்கின்றதா என்று தேடித் தருவிப்பார்த்து அறிந்த பொழுது, 1865ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் வல்வெட்டித்துறையில் சில காலம் வாழ்ந்து, அங்கேயே மறைந்து போன "கூழ்ட்" (Gould) என்பவரது சுவையான வாதப் பிரதிவாதங்களும், இடக்கு மடக்குப் பேச்சுக்களும், அவரது வாழ்க்கை முறைகளும் பற்றிய பல்வேறு சம்பவங்களைக் கேட்டறிந்ததும் என்னை வயிறு குலுங்கச் சிரிக்க மட்டுமல்ல சிந்திக்கவும் வைத்துவிட்டது.

'கல்லடி வேலன்' என்பவரின் வரலாறும். அவரது வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற சுவையான மனப்பதிவுகளும், வாதப்பிரதிவாதங்களும் இன்றும் தமிழ் மக்களின் நெஞ்சை விட்டகலாதிருக்கின்றது. அந்த நினைவுகளை எண்ணிக் குதூகலித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில், 'கூழ்ட்' (Gould) என்பவரின் வரலாறு மேலும் நிச்சயம் உங்கள் ஒவ்வொருவரையும் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைக்கும்.

'கூழ்' என்பவர் யார்? இவர் எங்கிருந்த வந்தார்? இவரது வரலாற்று நிகழ்வுகள் எவை? என்பன போன்ற இவரைப் பற்றிய தகவல்களைத் தருவதில் பேருதவிகள் புரிந்த, 87 வயதில் அமரத்துவம் அடைந்த, "செங்கல்வராயர் அப்பா"

வின் ஊக்குவிக்கும் நினைவு சக்திகளும் 'சூழ்' பற்றி எழுதத் தூண்டின.

'சூழ் நியாயம்' என்ற தொடரில் இதன் சில அத்தியாயங்கள் 1992 ஆம் ஆண்டில் 'சிரித்திரனில்' தொடராக வெளிவந்த பொழுது வாசகர்கள் அளித்த ஆதரவும், தூண்டுதலுமே இதனை நூல் வடிவில் ஆக்கும் துணியை எனக்குத் தந்தது!

'சூழ்' (Gould) பற்றிய பல்வேறு தகவல்கள் அவ்வப்போது உதிரிகளாகப் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தாலும் கூட அவை சரியான, முழுமையான தகவல்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை, 'சூழ்' பற்றிய சில விடயங்கள் மறைக்கப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது மறக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற தரவை வைத்துக் கொண்டு இதனை ஓரளவு சரியான தகவல்களுடன் ஆவணப்படுத்தி, தமிழ் இலக்கிய உலகுக்குக் கையளிக்கின்றேன்.

'பாரிஸ்டர் சூழ்' என்பவருக்கும், வல்வெட்டித்துறை மண்ணுக்கும் இருந்த நெருக்கமான தொடர்பே "சூழ்க்கதை", "சூழ் நியாயம்" என்ற சொற்றொடர்கள் வேறு கிராமங்களில் பயன்படுத்தப்படாது, வல்வெட்டித்துறையில் மட்டும் பயன்படுத்தப்படுவதற்குக் காரணமாகும் என்ற வகையில் வல்வையின் பெரியவரால் இலங்கையின் ஆறாவது தமிழ் பாரிஸ்டராக உருவாக்கப்பட்ட சூழின் வரலாற்றுச் சம்பவங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

எனது நூல்களையும் ஆக்கங்களையும் ஆதரித்துவரும் வாசகப் பொதுமக்கள் சூழ்நியாயம் என்ற இந்நூலையும் வரவேற்பர் என்பது எனது நம்பிக்கை!

இந் நூலின் வெளியீட்டுக்கும் தகவல்களைச் சேகரிப்பதற்கும் உதவிகள் பல புரிந்த எனது நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றி!

வல்வை. ந. அனந்தராஜ்

சுழின் உள்ளே.....

- ◆ முன்னுரை 5
1. சுழின் பிறப்பும், இடப்பெயர்வுகளும் 9
2. ஆனந்தாக் கல்லூரியில் நற்சான்றிதழ் பெறுதல் 15
3. திராட்சைப் பழத்தைக் கையால் பிடுங்காதீர் 19
4. சுழின் இடத்திற்கான விலை 23
5. பிரம்படியை மகிழ்வுடன் ஏற்றவன் 31
6. பூசினியிலை பிஞ்சிருக்குது! 34
7. கவர்ணர் வருகிறார் 36
8. சுழ் தோட்டம் 43
9. துணியின் விலை ஐம்பது சதம் தானே! 46
10. நீ இல்லாவிடில் நான் தங்கம் 50
11. குதிரை வண்டியின் வெளிச்சங்கள் 52
12. சுழின் இறுதிப் பயணமும் சுழ் நியாயமும் 56

1. கூழின் பிறப்பும், இடப்பெயர்வுகளும்

19ஆம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் குட்பட்டிருந்த பொழுது, யாழ்ப்பாணம் கல்வி நிலை மிக உயர் நிலையில் இருந்தது!

அமெரிக்க மிசனரிமாரின் பாடசாலை அமைப்புக்களும், பிரித்தானிய கல்வி அமைப்புக்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் கல்விச் சமூகம் ஒன்றின் தோற்றத்திற்கான அடித்தளத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன.

அந்த வகையில் ஒரு கல்விப் பின்புலத்தைக் கொண்ட சில்லாலை என்ற கிராமத்தில் 1835இல் வாழ்ந்த டானியல் ஜி. கோட்டியர் (Danral G Courtser) என்பவர் பாடசாலை விசாரணையாளராகவும், உபதேசியாராகவும் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு இரு மகன்கள் பிறந்தனர், அவர்களில் இளையவன் தான் நிக்கலஸ் கோற்றியர் கூல்ட் (Nicholes Vourtien Gould) என்பவன்.

அவன் சிறுவனாக இருக்கும் பொழுதே அவனுடைய தந்தையும், தாயும் இறந்துவிட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து சில காலம் மத்திய கல்லூரியில் கல்விகற்றுக் கொண்டிருந்த 'கூழை' அவனது சிறிய தந்தையார், மட்டக்களப்புக்கு அழைத்துச் சென்று தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டார்.

தன்னுடன் கூழை அழைத்துச் சென்ற சிறிய தந்தை அவனைத் தனது வயல் வேலைகளில் ஈடுபடுத்தத் தொடங்கியதால் அவன் படிப்படியாகப் பாடசாலைக் கல்வியை மறந்து வந்தான்.

இந்த நிலையில் 'கூழ்' ஒரு அவதானமான போக்குடையவனாக வளர்ந்து வந்தான். அவன் சிறு வயதில் இருந்தே குறுப்புத்தனங்களும், குழப்பங்களும் செய்யவனாக இருந்ததால் சிறிய தந்தையிடம் தினமும் அடியும் உதையும் வாங்கிக் கொண்டே இருந்தான்.

இதனால் அவனுக்குச் சில வேளைகளில் சரியான உணவு கூடக் கிடைக்காத நிலையில் வயலில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

அந்த வேளைகளில் கையில் கிடைக்கும், துண்டுப் பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், சவரொட்டிகள் என்பவற்றை ஒரு எழுத்துவிடாமல் வாசித்து அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏதாவது வியாக்கியானம் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பான்.

‘சூழ்’ சிறுவயதில் இருந்தே மகா குழப்படியாக இருந்தாலும், அவனது உள்ளத்தில் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் துளிர்விட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தாய், தந்தையரை சிறுவயதில் இருந்தே இழந்ததால் அவனுக்கான அன்பும் பாதுகாப்பும், அரவணைப்பும் கிடைக்கவில்லை. அன்புக்காக அவன் ஏங்கித்தவித்த நிலையில் ஏற்பட்ட பிறழ்வு நடத்தைகளின் வெளிப்பாடாகவே சூழின் குறும்புத்தனங்கள் காணப்பட்டன.

‘சூழ்’ தினமும் அவனது சிறிய தந்தையாரினால் சித்திரவதைப்படுவதைப் பொறுக்க முடியாத கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் ஒருவர், அவனைக் கூட்டிச் சென்று, திருக்கோணமலையில் உள்ள முருகன் கோயிலில் சிறு சிறு வேலைகளைச் செய்வதற்காக விட்டுச் சென்றார். ‘சூழ்’ பகல்நேரங்களில் கோயில் வேலைகளைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு அங்கேயே சாப்பிட்டு, உறங்கிவந்தான். கோயில் பூசைகள் எல்லாம் முடிந்து மின் விளக்குகள் நிறுத்தப்பட்டு முகாமையாளரும் மற்றும் பூசகர்களும் கோயிலைப் பூட்டி விட்டு வெளியேறியபின் கோயில் வீதி விளக்கின் கீழ் இருந்து, நீண்ட நேரம் எதையாவது வாசித்துக் கொண்டே இருப்பான். எங்காவது பத்திரிகைத் துண்டுகள் கீழே இருந்தால் அவற்றை எடுத்து வாசித்துப் பார்ப்பான்.

அவனது செய்கைகளைத் தொடர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டு வந்த வல்வெட்டித் துறையைச் சேர்ந்த வர்த்தகரான குழந்தைவேற்பிள்ளை என்னும்

பெரியார், அவனது ஆற்றலையும், படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் அறிந்து கொண்டார்.

குழந்தைவேற்பிள்ளை அவர்களைப் பற்றிய வரலாறும் பின்புலமும் இன்றைய சந்ததியினருக்குத் தெரியாமல் போகலாம்! ஆனால் வல்வெட்டித்துறையின் இந்துப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டிவளர்த்த பெருமைக்குரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர் தான் இவர்.

இவரது மூதாதையர் தேவர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். அத்துடன் வீரத்திலும் விவேகத்திலும் சிறந்து விளங்கியதால், சோழப் பேரரசின் தளபதிபதிகளில் ஒருவராக சோழ அரசனால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சோழப் பேரரசின் ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை இருந்த பொழுது வடக்கே உள்ள குறிச்சிகளை நிர்வகிப்பதற்காகவும், பகைவர்களிடம் இருந்து பாதுகாப்பதற்காகவும், வரிகளை அறவிடுவதற்காகவும் சோழ மன்னனால் நான்கு படைத்தளபதிகளான, ஐயக்கதேவர் வல்வை தொண்டைமானாறு, பொலிகண்டிக் குறிச்சிகளையும், வீரமாணிக்கதேவர் மயிலிட்டிக் குறிச்சியையும், சமரபாகுதேவர் வல்வெட்டி, உடுப்பிட்டிக் குறிச்சிகளையும், வெள்ளிவண்டி தேவர் துன்னாலைக் குறிச்சியையும், மாயாண்டி பாகு தேவர் கற்கோவளம் குறிச்சியையும் பாதுகாப்பதற்காக அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர்.

இந்த நான்கு படைத்தளபதிகளில் ஒருவரான ஐயக்கதேவரின் சந்ததியை அறிந்து கொள்வதன் மூலம், இன்றைய எமது வீரத்தின் பின்னணியையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். அந்த வகையான ஒரு சந்ததித் தொடர்ச்சியின் ஊடாக இந்த மண்ணுக்கு அளிக்கப்பட்டவர் தான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் திரு. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் என்பது இன்று பலருக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்!

இதை இங்கே குறிப்பிடுவதனூடாக கூழின் சாதனைகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஐயக்க தேவர்

கரிய தேவர்

காராளர்

ஐயன்

வேவர்

ஐயம் பெருமாள்

வேலாயுதர்

திருமேனியார்

வெங்கடாசலம்

குழந்தைவேற்பிள்ளை

(பெரியவர்)

வேலுப்பிள்ளை

திருவேங்கடம்

வேலுப்பிள்ளை

பிரபாகரன்

இந்த வகையில் நீண்டதொரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட ஒரு சந்ததியில் தோன்றிய திருமேனியாரின் மைந்தர்களில் ஒருவர்தான் குழந்தை வேற்பிள்ளை அவர்கள் என்ற அந்த வரலாற்றைத் தெரிந்த பின்னரேயே கூழைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது இலகுவாக இருக்கும். இவர் ஒரு வங்கி அதிகாரியாகப் பணிபுரிந்து வந்த காலத்திலும் கூட, பாரிய பாய்க் கப்பல்களையும் வைத்திருந்து அந்த நாட்களில் பர்மா, ரங்கூன், காக்கிநாடா, ஏதென்ஸ் போன்ற துறைமுகங்களுக்குப் பொருட்களை ஏற்றிச் சென்று பெரும்பொருளீட்டியவர். இவரது சகோதரரான "பெரியவர்" என்று இன்றும் கௌரவமாக அழைக்கப்பட்ட திருமேனியர் வெங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களே வல்வெட்டித்துறைச் சிவன் கோயிலைக் கட்டுவித்த பெருந்தகையவர். அதேபோன்று அவரது சகோதரரான குழந்தைவேற்பிள்ளையவர்களே செக்கடித்தெருவில் உள்ள கதிரேசன் கோயிலைக் கட்டுவித்தார். அதனால் இன்றும் அது யாழ்ப்பாணத்தார் கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

இத்தகைய ஒரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டிருந்த குழந்தைவேற்பிள்ளை அவர்கள், "கூழ்" என்ற இந்த அனாதைச் சிறுவனைப் பொறுப்பேற்று கல்விகற்பிக்க முன்வந்தது புதுமையாக இருக்க முடியாது.

கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கூழின் மனதில் தீயென வளர்ந்து வந்ததைக் கண்ட குழந்தைவேற்பிள்ளைப் பெரியார் அவனைக் கொழும்பின் பிரபலமான பாடசாலைகளில் ஒன்றான ஆனந்தாக் கல்லூரியில் கற்பதற்காகச் சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

கூழை ஆனந்தாக் கல்லூரியின் விடுதியில் தங்கவைத்து, அதற்குரிய

முழுச் செலவையும் அவரே மாதம் மாதம் செலுத்தியும் வந்தார்.

‘சுழ்’ கல்விகற்கத் தொடங்கியதும் கல்வியில் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக மட்டுமன்றி விளையாட்டுத் துறையிலும் திறமை சாலியாக இருந்து வந்தான். அதே வேளை அவனது குறும்புத்தனங்களும் கூடவே வளர்ந்து வந்தன. இவை தான் அவனைப் பிற்காலத்தில் சமூகத்தில் ‘சுழ்’ என்ற பெயரைப் பதிக்க உதவியது!

2. ஆனந்தாக் கல்லூரியில் நற்சான்றிதழ் பெறுதல்

‘கூழ்’ வகுப்பில் சட்டித்தனமாகவும், கல்வியில் கெட்டிக்காரனாகவும் இருந்ததால், அவனது குறும்புத்தனங்களைப் பெரிது படுத்தாத ஆசிரியர்கள், அவன் மீது அன்பாகவும் இருந்தனர்.

அவனுடன் தப்பித்தவறி எவராவது வாயைக் கொடுத்து விட்டால் போதும் வார்த்தைகளாலேயே அவர்களை மடக்கிப் பேசாமடந்தைகளாக்கி விடுவான். அதனாலோ என்னவோ யாருமே, தேவையற்ற வகையில் கூழுடன் கதை கொடுப்பதைத் தவிர்த்து வருவார்கள்.

கூழ் ஆனந்தாக் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது, ஒரு நாள், தயங்கித் தயங்கி அதிபரின் அலுவலகத்திற்குள் மெல்ல மெல்ல நுழைகின்றான்.

“சேர்!..... மே ஐ கம் இன்.....?”

அதிபரின் அலுவலக வாசலில் தலையைச் சொறிந்தபடி மிகவும் பவ்வியமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ம்.....ம்..... என்ன வேணும்?.... வா உள்ளே.....”

அலுவலக வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த அதிபரின் மனதில் கேள்விக்குறி!..

“இவன் ஏன் இந்த நேரத்தில் வருகிறான் என்னதான் கேட்கப் போகிறான்?” அதிபர், கூழைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவராக இருந்ததால், அவன் ஏதாவது எடக்கு மடக்காகக் கேட்கப் போகின்றானோ என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர்!..... எனக்கு ஒரு நற் சான்றிதழ் தேவை..... தயவு செய்து இன்று தாருங்கள்.....”

ஒவ்வொன்றாகக் கூறிக் கொண்டிருந்த சூழ், அதிபர் என்ன சொல்லப் போகின்றாரோ என்று எண்ணிப் பயந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன !..... நற்சான்றிதழா?..... உனக்கா? ஹ.....ஹ.....ஹ.....நீ இங்கை செய்கிற குழப்படிக்கும், அட்டகாசத்திற்கும் உனக்கு ஒரு நற் சான்றிதழா.... இப்போ படிக்கிற உனக்கு எதுக்கு நற்சான்றிதழ்.....? போ.....போ..... இப்போ ஒன்றும் தரமுடியாது.....”

அதிபர், சிரிப்பும் கோபமும் கலந்த குரலில் பொரிந்து தள்ளிவிட்டுத் தன்னுடைய வேலையைப் பாரக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

சிறிது நேரம் அந்த அதிபரின் வாசலில் சிலை போல் நின்ற சூழ்க்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை..... அதிபர் மீண்டும் அவனை நிமிர்ந்து பார்ப்பதாகத் தெரியவில்லை..... அவர் கல்லுப் போல், உட்கார்ந்த படி, எதையோ எழுதித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தார்.

அங்கிருந்து ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிய “சூழ்” குனிந்த தலையுடன் வெளியேறிச் சென்றான். அந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றபின்னர் சில நாட்களாகியும், சூழ் பாடசாலைக்குப் போகாமலேயே விட்டு விட்டான். அவன் அந்தச் சில நாட்களாகக் கல்லூரிக்கு வராது விட்டது பலருக்கும் ஆறுதலாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய உள்ளமனதில் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத கவலையும், ஏக்கமும் வாட்டி எடுத்தது.

அவன் இல்லாத அந்தக் கல்லூரியின் விடுதி வெறிச்சோடிப் போய், களை இழந்து காணப்பட்டது. அவன் எங்கே போனான், என்ன ஆனான் என்று எந்த விதமான தகவல்களும் எவருக்குமே தெரியவில்லை.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒரு மாதத்தின் பின்னர், கண்டியில் இருந்து திடீரென ஆனந்தாக் கல்லூரி அதிபரின் பெயருக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. அந்த

அவசர தந்தியில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த வாசகங்கள், அதிபரையும், ஆசிரியர்களையும், மாணவர்களையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி விட்டது. அதிபர், விறைத்துப் போன நிலையில் அப்படியே கதிரையில் இருந்து விட்டார்.

ஆம்!..... அந்தத் தந்தியில், "கூழ் கண்டி வாவியில் இறந்து விட்டதாகவும், அவனது உடலைக் கூட எடுக்க முடியவில்லை" என்றும் குறிப்பிட்டு அவனது தூரத்து உறவினர் ஒருவர் செய்தியை அனுப்பியிருந்தார்.

"சே!.. அண்டைக்கே ஒரு நற்சான்றிதழைக் கொடுத்திருக்கலாம்....."

அதிபரின் உள்ளம் வேதனையில் துடித்தது!

ஆள் பேதமில்லாமல் எல்லோருடனும் கலகலப்பாகவும் குறும்புத் தனமாகவும் பேசிக் கொண்டு சுறுசுறுப்பாகச் சுற்றித் திரிந்த "கூழை" அறியாதவர்களே இல்லை என்ற அளவுக்கு பெயர் பெற்றுவிட்டான். கூழின் இழப்பு பலருக்கும் கவலையைக் கொடுத்துவிட்டது.

கல்லூரியில் மிகப் பெரிய அளவுக்கு கூழின் மறைவை ஒட்டிய இரங்கல் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. இதனைக் கல்லூரியின் உயர்தர மாணவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் மாணவ மாணவிகள், ஆசிரியர்கள் தொடங்கி அதிபர் வரைக்கும் அவனது சேவைகளையும், ஒழுங்குகளையும் பற்றிப் பேசினார்கள். அதிபர், தனது உரையில், "கூழின்" உயர்ந்த பண்புகள், விளையாட்டுத் துறையிலும், கல்வியிலும் அவன் பெற்ற சாதனைகள் அவனுடைய கெட்டித்தனங்கள், அவனால் கல்லூரியின் பெயர் மகிமைப்படுத்தப்பட்டன போன்ற பல்வேறு குணவியல்புகள் பற்றி எல்லாம் புகழ்ந்து பேசினார்.

அவனது மரணம் தொடர்பான செய்தியும், அதிபரின் இரங்கல் தொடர்பான அந்தச் செய்திக்குறிப்புகளும் பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய மறுநாள் அதிபர்,

தனது அலுவலகத்தில் இருந்து ஏதோ ஒரு கோவையைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சேர்!..... மன்னிக்க வேண்டும்” அலுவலக நுழைவாசலில் இருந்து வந்த அந்தக் குரலை நோக்கி நிமிர்ந்து பார்த்த அதிபருக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவரது முகம், கை, கால் எல்லாமே வியர்த்துக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் குரலுக்குரியவனை உச்சியில் இருந்து உள்ளங்கால் வரைக்கும் மேலும் கீழும் திரும்பத்திரும்பப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதிபரால் தனது கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

“நீ..... நீ..... Gould தானே?....”

அந்த அதிபரின் நா தளதளத்தது. அந்த வார்த்தையையும் கூட உச்சரிக்க முடியாத அளவுக்கு உதடுகள் ஓட்டி உலர்ந்து கொண்டு வந்தன! ஆம்!.. அவரது அலுவலக வாசலில், “சூழ்” சிரித்துக் கொண்டு நின்றான். அவனது கையில், இரங்கல் கூட்டத்தில் அதிபரின் இரங்கலுரை தொடர்பான செய்திகள் வெளிவந்த முதல்நாள் பத்திரிகைகள் இருந்தன.

“ஓம்..... சேர்..... நான் சூழ் தான் என்னைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்ட புகழுரைகளை பத்திரிகைகளில் வாசித்துப் பெருமைப்பட்டேன்.... சேர்..... இப்போ நீங்கள் எனக்கு நற்சான்றிதழ் தரலாம் தானே?”

என்று கூறியபடியே அதிபரின் மேசைக்கு அருகில் வந்தான். அதிபருக்கு அவனது செய்கை கோபத்தைக் கொடுத்தாலும் கூட, அவனது செய்கைகளும், கோலமும் அவருக்குச் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது.

அவனது புத்திசாலித் தனத்தைக் கண்டு பிரமித்துப் போய் நின்ற அதிபர், சூழின் நியாயத்தை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

3. திராட்சைப் பழத்தைக் கையால் பிடுங்காதீர்

கொழும்பில் மிகப்பெரிய கல்லூரியாக அன்று பெயர்பெற்று விளங்கிய ஆனந்தாக் கல்லூரியில் கூழ் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் கூழ் வகுப்பில் இருக்கும் நேரங்கள் குறைவாக இருக்கும். திடீரென்று எதையாவது காரணம் கூறிவிட்டு எங்காவது போய்விடுவான்.

கல்லூரியின் பின்புறமுள்ள பழத்தோட்டத்தில் திராட்சை மரங்கள் நிறையக் காணப்பட்டன. அவற்றில் ஏராளமான பழக்குலைகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பழங்களை எப்படியாவது ருசி பார்த்துவிடவேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாக கூழிடம் இருந்த ஆசைக்கு அங்கே முகப்பில் கட்டித் தொங்க விடப்பட்டிருந்த அறிவுறுத்தல் பலகை தடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இங்கே உள்ள முந்திரிக் குலையில் இருந்து எவரும் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிடக்கூடாது” என்று எழுதப்பட்டிருந்த அந்த அறிவுறுத்தல் பலகை கூழின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் தடையாக இருந்தது.

அதில் இருந்து பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டால் அவனது வகுப்பு மாணவர்கள், ஆசிரியரிடமும், வாடனிடமும் கோள்மூட்டி விட்டுவிடுவார்கள் என்று பயந்துகொண்டிருந்த கூழ் மாணவர்களுக்கு முன்னிலையில் பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட முடியாமல் இருந்தன.

“ம்..... இதற்கு ஏதாவது வழிசெய்ய வேண்டும்.... இவ்வளவு பழங்களையும் வீணாகக் காய விடுகிறாங்களே.....!”

கூழ், தனது மனதில் எழுந்த ஆதங்கத்தின் விளைவாக அதனைச் செயல் வடிவாக நிறைவேற்றத் தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

ஒருநாள் அவசரமாக மலம்கழிக்கச் செல்வதாகக் கூறி வகுப்பிலிருந்து வெளியேறிய "சூழ்" நேரே திராட்சைத் தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினான்.

"யாருக்கும் தெரியாமல் இன்று திராட்சைப் பழங்களை வயிறு முட்டச் சாப்பிட்டு ருசி பார்க்க வேண்டும்" என்று நினைத்த சூழ் அங்கே இருந்த அறிவுறுத்தல் பலகையில் உள்ள வாசகங்களுக்கும் பதிலடி கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டி மரங்களில் ஏறி தொங்கியபடி வாயினால் கடித்துச் சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

அந்தச் சுவையான இனிப்பு நிறைந்த திராட்சைப் பழங்களைச் சாப்பிடச் சாப்பிட அவனது ஆசை மேலும் வளர்ந்தது. நேரம் போவது தெரியாமலே வாயினால் பழங்களைக் கடித்துச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது கஷ்டகாலம் அந்த நேரம் பார்த்து இடைவேளைக்கான மணி அடித்ததும் அவனது வகுப்பு மாணவர்கள் அவன் திராட்சைப் பழங்களை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டார்கள்.

அப்படியே அவர்கள் எல்லோரும் ஓடிச்சென்று அவர்களது வகுப்பு ஆசிரியரிடம் கூறிவிட்டார்கள்.

சூழ்க்கு எப்படியும் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதில் எல்லோரும் ஒரே மனதுடன் செயற்பட்டார்கள்.

சூழ் திராட்சைப் பழத்தைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டான் என்ற செய்தியை அறிந்ததும் அவனது வகுப்பு ஆசிரியருக்கே கோபம் கோபமாக வந்தது. கையில் பிரம்பையும் எடுத்தபடி சூழைக் கூப்பிட்டார்.

"நீ அறிவுறுத்தலையும் மீறி திராட்சைத் தோட்டத்திற்குச் சென்று திராட்சைப் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டிருக்கிறாய். எதற்காக அப்படிச் செய்தாய்?"

அந்த ஆசிரியர் கோபத்துடன் கூழைப்பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“சேர்! நான் உண்மையாகவே திராட்சைப் பழங்களை பிடுங்கிச் சாப்பிடவில்லை....”

கூழ் கெஞ்சும் பார்வையில் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

“நீ திராட்சைப் பழங்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டது உண்மைதான் என்று இந்த வகுப்பில் உள்ள எல்லா மாணவர்களும் ஒன்றாகக் கூறினால் உனக்கு நிச்சயமாகப் பிரம்படி கிடைக்கும்.....” என்று ஆசிரியர் கூறியதும் கூழுக்கு உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது.

அவரால் வழங்கப்படும் “பிரம்படி” என்பது மிக உச்ச தண்டனையாக இருக்கும். அந்த அடிகளால் ஏற்பட்ட தழும்புகள் மாறுவதற்கே மாதக்கணக்கில் செல்லும்.

அவன் மௌனமாக இருந்து ஒவ்வொரு மாணவர்களையும் மிகப் பரிதாபமாக பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். “அவன் திராட்சைப் பழங்களை பிடுங்கிச் சாப்பிட்டான்” என்ற அந்தத் தகவலை எல்லா மாணவர்களும் கூறியதும் ஆசிரியர் “பிரம்பை” ஆட்டியபடி “கூழை” நோக்கி வந்தார்.

“ம்..... இப்போ என்ன சொல்கிறாய்.....?” ஆசிரியரின் கோபம் இன்னும் தணியவில்லை என்பதற்கு அவர் பிரம்பை ஆட்டும் வேகம் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த நேரம் அவரது தண்டனையில் இருந்து தப்பவேண்டும்..... “கூழ்” கண்களை உருட்டியபடி யோசித்தான்.....

“சேர்!.... எனது வகுப்பில் உள்ள எல்லா மாணவர்களும் கூறினால் தான் “பிரம்படி” என்று தானே சேர் நீங்கள் கூறினீர்கள்? ஆனால் நான் செய்தது

தவறெனச் சொல்லவில்லையே..... அப்டியானால் எனக்குப் பிரம்படி

கிடைக்காதல்லவோ.....”

திடீரென “சுழ்”இப்படிக் கூறியதும் கோபத்தில் சிலிர்த்துக்கொண்டிருந்த

ஆசிரியருக்கே சிரிப்பு வந்துவிட்டது.....

தனது கூற்றில் உள்ள வார்த்தைப் பிரயோகத்தையே தனது

நியாயத்தினூடாகத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திய கூழின் புத்தி

சாதூர்யமான பதிலைக்கேட்டதும், ஆசிரியரின் கோபம் பறந்துவிட்டது.

அவனது வகுப்பு நண்பர்கள் ஏமாற்றத்தால் வெட்கித்தலை குனிந்தபடி

மெதுவாக நகர்ந்து சென்றனர்.

4. கூழின் இடத்திற்கான விலை

ஆனந்தாக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே படிப்படியாகக் கொழும்பு மாநகரின் இளவட்டங்களிடையே "கூழ்" பிரபல்யம் அடையத் தொடங்கிவிட்டான். அவனது குறும்புத் தனங்களையும், செய்கைகளையும், எதிர் வாதங்களையும் பின்பற்றுவதற்கென்றே ஒரு கூட்டம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

அவனது வளர்ப்புத் தந்தையான பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை, அவனை பாரிஸ்டர் ஆக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் உயர் கல்விக்காக, கூழை லண்டனுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

கூழை சட்டத்துறையில் ஒரு மேதாவியாக்கி சமூகத்தில் புல்லுருவிகளாக மறைந்து வாழும் அயோக்கியர்களையும், மனித மாண்பியத்திற்குப் பாதகமாக இயங்கும். அரச அதிகாரிகளையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருவதுடன், மக்களிடையே ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவல், கூழின் குறும்புத் தனங்களையும், வாதப் பிரதிவாதத் திறன்களையும் பார்த்த பின்னரே அந்தப் பெரியவருக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

பெரியவரின் விருப்பப்படியே பாரிஸ்டராகப் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டு கொழும்பு திரும்பிய "கூழ்" சொந்த நாட்டிலேயே சட்டத்துறையை மேற்கொண்டு வந்தார். லண்டனில் பட்டம் பெற்று பாரிஸ்டராகிய "கூழ்" அரச வழக்கறிஞராகத் தொழில் பார்ப்பதற்காகக் கிடைத்த வாய்ப்பையும், உதறித் தள்ளிவிட்டு எவருக்கும் கிழ்ப்படிய விரும்பாது சுயமாகத் தொழில் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

லண்டனில் உள்ள சட்டக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே தனது மனதுக்குப் பிடித்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணை காதலித்து மணம் முடித்து இலங்கை திரும்பும் பொழுது அந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணையும்

அழைத்துக் கொண்டு வந்தது. பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளைக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தாலும், இருவரும், அவர் மீது காட்டிய மதிப்பையும், அளவில்லாத அன்பையும் பார்த்ததும், அவர்களை மனதார ஏற்றுக் கொண்டார்.

லண்டனில் படித்து, அந்த மேற்கத்திய சூழலில் சில வருடங்கள் பழக்கப்பட்டு வாழ்ந்தாலும் கூட, இலங்கைக்குத் திரும்பிய சூழின் வழமையான குறும்புத்தனங்களும், போக்கும் மாறவில்லை.

லண்டனில் இருந்து திரும்பி, சில காலம் கொழும்பிலேயே ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து, மனைவியுடனேயே வாழ்ந்து வந்த "சூழ்" பிரித்தானிய அரசின் அநாவசியமான சட்ட திட்டங்களையும், அடக்கு முறைகளையும் சுதேசிகளை அடிமைகளாகக் கருதும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் போக்கையும் கண்டு கொதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காலப்பகுதியில் பிரித்தானிய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருந்த கொழும்பு நகரின் பாதுகாப்பு, ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு வீதிப்பராமரிப்பு, சுற்றுச் சூழல் பராமரிப்பு, சிவில் நிர்வாக உறுதிப்பாடுகளைப் பேணுதல் போன்ற சிவில் நிர்வாக ஒழுங்கு முறைகளைப் பிரித்தானிய காவல் துறையினரே மேற்கொண்டு வந்தனர்.

அந்தக் கட்டுப்பாட்டுக் காலப்பகுதியில், தெரு வீதிகளில், குப்பை கூளங்களைப் போடுவதோ, மலசலம் கழிப்பதோ பெருங்குற்றமாகக் காவல்துறையினரால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இத்தகைய குற்றச் செயல்களைப் புரிபவர்கள் மீது, கண்ட இடத்தில் உடன் தண்டப்பணம் அறவிட்டு உடனேயே அதற்கான பற்றுச்சீட்டும் பொலிசாரினால் வழங்கப்பட்டுவந்தது.

"சே!..... எங்கடை நாட்டிலை வயிறை வளர்க்கிறதுக்காக வந்த இந்த வெள்ளைக்காரன் எந்தவிதமான விசாரணையோ, நீதி நியாயமோ இல்லாது தண்டம் அடிக்கிறது எந்தவகையில் நியாயமானது?"

பிரித்தானிய பொலிசாரின் இத்தகைய அடாவடித்தனங்களைப் பற்றிக்

“சூழ்” தனது நண்பர்களிடத்தில் அடிக்கடி கூறி வேதனைப்பட்டுக் கொள்வார்.

19 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதி - பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இலங்கை அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலம்..... ஆனால் அதே காலப்பகுதியில் தான், பிரித்தானியரின் பழக்கவழக்கங்களையும், நடை, உடை, நாகரிகங்களையும், ஏன்..... மதத்தையும் கூட எம்மவர்கள் கண் முடித்தனமாகப் பின்பற்றி வந்த காலம்.

லண்டனில் படித்துப் பட்டம் பெற்று, பிரித்தானியப் பெண்ணையே திருமணம் முடித்தாலும் கூட, தமிழ்த்தேசிய பண்பாட்டு முறைகளைப் பேண வேண்டும் என்பதில் “சூழ்” உறுதியாக இருந்தார்.

பிரித்தானியரின் அநாவசிய சட்டங்களுக்கும், ஏதேச்சாதிகாரத்திற்கும், ஏதாவது ஒரு வகையில் முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று சூழ் நினைத்துக் கொண்டார்.

ஒருநாள் சன நடமாட்டம் நிறைந்த நேரத்தில், சூழ் சங்கானைப் புகைத்தபடி நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். சங்கானில் இருந்து மெதுமெதுவாகப் புகையை விட்டபடி ஒரு ஆங்கிலப் பாடலை உதடுகளுக்குள் முணுமுணுத்தபடியே நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது “சூழுக்கு” சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அவசரமாக சிறுநீரைக் கழித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவலையும் அடக்கியபடியே, விறுவிறு என்று நடந்து கொண்டிருந்தார்.

சுற்று முற்றும் திரும்பிப்பார்த்த சூழுக்கு, கண்ணுக்கு எட்டிய தூரத்தில் பொது மலசல கூடம் இருப்பதற்கான அறிகுறியே தெரியவில்லை.

பொறுமை இழந்துவிட்ட சூழுக்கு மேலும் தொடர்ந்து நடப்பதற்கு முடியவில்லை. அடிவயிற்றில் கனத்துக் கொண்டிருந்தது..... சிறிது நேரம் அந்த இடத்தில் நின்று, அங்குமிங்கும் ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு, வீதியோரமாக சடைத்து வளர்ந்திருந்த வாகை மரத்திற்கு அப்பால் போய் நின்று, கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு “சல..... சல.....” என்று சிறுநீரைச் சூழ் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அப்பாடா.....” என்று நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டபடி திரும்பிய “சூழின்” தோளில் ஒரு பலமான இரும்புக்கரம் விழுந்ததும், திகைத்துப் போய், நிமிர்ந்து பார்த்ததும் சிறிது அதிர்ந்து விட்டார்.

அவசர, அவசரமாகக் காற்சட்டைப் பொத்தானைப் பூட்டியபடி,

“சேக்!.... இந்த நாசமாப் போவான் இங்கை வந்து விட்டான்.....”

மனதிற்குள் கறுவியபடியே அசடு வழியச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றார்.

“சூழின்” பின்புறமாக, அவனது தோள் பட்டையின் மீது “பட்டன்” பொல்லினால் அழுக்கிய ஒரு பொலிஸ்காரன் முறைத்துப் பார்த்தபடி கோபமாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

“ஏய்!..... இது பப்ளிக் பிளேஸ்..... தெருவில் இப்படித் திறந்த வெளியில் சலம் விடக் கூடாது என்று உனக்குத் தெரியாதா?.....”

சிறிது அதட்டலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரனின் கையை விலக்கியபடியே “சூழ்” எதையோ தேடுபவன் போல அங்குமிங்கும் பார்த்தார்.

“ஏய்!..... நான் என்ன கேட்கிறன்..... நீ என்ன அங்கை இங்கை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய். நீ செய்த பிழைக்கு இப்ப தண்டம் அடிக்க வேணும்.....”

“மிஸ்டர் பொலிஸ்!..... இந்த இடத்திலை சலம் விடக் கூடாது என்று எங்கையாவது எழுதி இருக்குதா என்று தேடிப் பார்க்கிறன்.....”

“சூழ்” மிகவும் அவதானமாகக் கூறிக் கொண்டே, தன்பாட்டில் முன்னோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தார்.

“ஏய்!..... என்ன கிண்டலா பண்ணுறாய்?..... எங்கடை பிரிட்டிஸ் லோவைப் பற்றி உனக்கு என்ன தெரியும்?.....”

அந்தப் பிரித்தானிய பொலிஸ்காரன் இப்படிக்கூறியதும், “சூழ்” தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

“ஓல் றைம்!..... மிஸ்டர் பொலிஸ் இதுக்கு இப்பநான் என்ன செய்ய வேணும்?”

“நீர் இந்த இடத்திலை சலம் கழித்ததற்கு பத்து ரூபா தண்டம் கட்ட வேணும். சரிசரி.... உம்முடைய பெயர், விலாசத்தைச் சொல்லும்”

பொலிஸ் காரர், தனது காற்சட்டைப் பைக்குள் இருந்து, குறிப்புப் புத்தகத்தையும், பற்றுச் சீட்டுப் புத்தகத்தையும் எடுத்து, எழுதத் தொடங்கிவிட்டார்.

“கூழ்” தனது பெயரையும், தான் நின்று கொண்டிருந்த அந்தத் தெருவின் முகவரியையும் கூறிவிட்டு பத்து ரூபாவை எடுத்து பொலிஸ்காரரின் கையில் வைத்து, அதற்கான ரசீதையும் வாங்கிக் கொண்டார்.

“தாங்க் யூ.....”

பொலிஸ்காரர் காசைப் பெற்றுக் கொண்டு, அதற்கான நன்றியைத் தெரிவித்துவிட்டு, அப்பால் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பொலிஸ்காரர் போவதையே கண்கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூழுக்கு அழுவையும், ஆத்திரமுமாக வந்தது.

“இதிலை சலம் விட்டதற்கு, இந்தச் சின்ன இடத்திற்கு என்னிடம் பத்து ரூபாவை அறவிட்டு விட்டார்களே!.....”

தனக்குள் வெந்து, மனம் குமுறிய கூழ், சிறிது நேரம் அங்கே நின்ற வாகை மரத்தின் கீழே இருந்து, தான் சலம் விட்டு ஈரமாகிப் போன அந்த இரண்டு அடிச்சதுர நிலத்தைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சில மணி நேரம் அப்படியே கல்லுப்போல குந்தி இருந்த கூழ், எதையோ மனதிற்குள் யோசித்து முடிவெடுத்தவர் போல் விறுவிறு என்று நடக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

மறுநாள் காலையிலேயே சனநடமாட்டம் அதிகரிப்பதற்கு முன்னரே “கூழ்” சிறுநீர் கழித்து ஈரமாகிப்போன அந்த இடம் சுற்றி அடைக்கப்பட்டு வேலி

இடப்பட்டிருந்தது. அதில் "இது சூழின் இடம்" (Gould's Place) என்ற வாசகம் எழுதப்பட்ட அட்டை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அடைப்புக்கு அருகே, "சூழ்" சங்காணைப் புகைத்தபடி நின்று, அன்றைய செய்திப் பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அந்தத் தெரு வீதி வழியே போய்க் கொண்டிருந்தவர்களால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. சிலர் "சூழின்" கோமாளித் தனத்தைப் பார்த்து நையாண்டி பண்ணிக் கொண்டு சென்றனர். சிலர் அந்த இடத்தில் கூடி நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

"சூழ்" அவை எதையுமே பொருட்படுத்தாது, பத்திரிகையைப் பார்த்து வாசித்தபடியே நின்றார்.

நேரம் போகப் போக போக்கு வரத்து நெரிசல் அதிகரித்து வரவே, அந்த இடத்திற்கு நகர ரோந்துப் பொலிஸ்காரர் வந்து சேர்ந்தனர்.

"ஏய்!... இது என்ன? பப்ளிக் இடத்திலை அடைந்து எப்படி உன்னுடைய பெயரைப் போடமுடியும்?..... அதோடை ற்றபிக்கையும் தடை செய்து கொண்டு..... நடவும் பொலிஸ் ரேசனுக்கு....."

சூழின் செய்கையைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்த அந்தப் பொலிஸ்காரர், "சூழை" பொலிஸ் ரேசனுக்குக் கூட்டிச் சென்று, அவருக்கு எதிராக வழக்குப் பதிவு செய்தனர்.

மறுநாள் "சூழ்" பொது இடமொன்றில் அனுமதியின்றி வேலியிட்ட குற்றத்திற்காக நீதிமன்றில் கூட்டி வரப்பட்டு, குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டார்.

"நீர்தானே மிஸ்டர் சூழ்....."

நீதிபதி, குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப் பட்டிருந்த சூழைப் பார்த்து சம்பிரதாயமாகக் கேட்கின்றார்.

பார்வையாளர் கலரியில் சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. இந்த வழக்கின் மூலம் "கூழின் சுவையான அர்த்தபுஷ்புள்ள நியாயத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பலரும் முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றனர்."

"பொது இடம் ஒன்றில் பலரும் பாவிக்கும் பாதையில், ஒரு பகுதியை மூடி அடைத்து, உம்முடைய இடம் என்று எப்படி உரிமை கோருவீர்? இதனை ஒரு குற்றமாக நீர் கருதவில்லையா?..... இது பொதுமக்களின் பாதுகாப்புக்கே முரணானது அல்லவா?"

"பிரபு!..... நான் அதைக் குற்றமாகக் கருதவில்லை..... ஆனால் அந்தச் சிறிய துண்டு நிலத்திற்கு என் அரசாங்கத்திடம் பணம் செலுத்தி, அதனை எனக்குச் சொந்தமாக்கிய பின்னர் தான், அதனைச் சுற்றி வேலி அடைத்தேன். பிரபு!..... எனக்குரிய சொந்த நிலத்தை அடைத்து வேலியிடுவது குற்றமாக நான் நினைக்கவில்லை. இதோ அந்த நிலத் துண்டிற்காக நான் செலுத்திய பணத்திற்கான பற்றுச் சீட்டு....."

குற்றவாளிக் கூண்டில், நின்று சாவதானமாகக் கூறியபடியே கூழ் நீதிபதியையும், அங்கே நின்று கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

கூழ் சொல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரரின் மனம் அமைதியின்றித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

"கூழ்" சிரித்துக் கொண்டே, தன்னிடம் இருந்த பற்றுச் சீட்டை நீதிபதியிடம் எடுத்துக் கொடுத்தார். அந்தப் பற்றுச் சீட்டை கூழிடம் இருந்து வாங்கிய நீதிபதி, அந்தப் பற்றுச் சீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த வாசகங்களை உரத்து வாசித்தார்.

"வாட் பிளேசில் உள்ள அரசநிலத்தில் திறந்தவெளியில் சிறுநீர் கழித்தமையால், அந்த இடத்திற்காக "கூழ்" என்பவரிடம் இருந்து ரூபா பத்து பெறப்பட்டது."

கடிதத்தை வாசித்த நீதிபதி, சிறிது நேரம் கண்களை மூடியபடியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பிரபு!.... நான் இந்த இடத்தில், திறந்த வெளியில் சிறுநீர் கழித்தமையால் அந்த இடத்திற்காகவே தான் பத்து ரூபாவைச் செலுத்தினேன். திறந்த வெளியில் இனிமேல் சிறுநீர் கழிக்காது இருப்பதற்காகவே தான் அதனை மூடி அடைத்தும் விட்டேன்.....”

சூழ் அமைதியாகச் சொல்லிக் கொண்டே, பார்வையாளர் கலரியை நோக்கித் தன் பார்வையைச் சுழலவிட்டார்.

திறந்த வெளியில் பலர் பார்த்திருக்கச் சிறுநீர் கழித்ததனால், குற்றம் அடிக்கப்பட்டமையால், அதனை மூடி அடைத்ததாகக் கூழ் கூறிய நியாயத்தைக் கேட்டதும், நீதிபதி, சூழின் வாதத் திறமையை எண்ணி உள்ளூரச் சிரித்துக் கொண்டார்.

சூழிடம் இருந்து பெறப்பட்ட பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்து அவரை விடுதலை செய்யுமாறும் தீர்ப்பு வழங்கிய நீதிபதி, அந்தப் பொலிஸ்காரரை எச்சரிக்கையும் செய்தார்.

அன்று தொடக்கம் கண்ட இடத்தில் அபராதம் விதிக்கும் (SPOT FINE) வழக்கம் நிறுத்தப்பட்டதுடன், வீதிகளில் இடையிடையே பொது மல சல கூடங்கள் அமைக்கும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது.

சூழின் நியாயத்தை நேரில் கண்ட மக்கள் ஆர்வாரித்துக் கொண்டே நீதி மன்றத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர். (இதில் சம்பந்தப்பட்ட பொலிஸ்காரர், பின்னர் தற்கொலைசெய்து கொண்டதாக அறியக்கிடக்கின்றது)

5. பிரம்படியை மகிழ்வுடன் ஏற்றவன்

கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் "சூழ்" மேற்கொண்டுவரும் குறும்புத்தனங்களும் குழப்பங்களும், அவனுடைய சக மாணவர்களுக்கும், கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் சிலவேளைகளில் எரிச்சலையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு தடவை சூழ் வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்த அவனுடைய சக மாணவர்களைக் கிண்டல் செய்தான். அவர்களின் செயற்பாட்டையும் கேலியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய கேலிப் பேச்சுக்களைப் பொறுக்கமுடியாத மாணவர்கள், அவனைப்பற்றி ஆசிரியரிடம் முறையிட்டு அவனுக்குத் தண்டனை வழங்க வேண்டும் என்ற கேரிக்கையையும் விடுத்திருந்தார்கள்.

ஆனால், அவனுடைய ஆசிரியர் சற்றுப் பொறுமையாக இருந்ததால் உடனடியாக அவனுக்குரிய தண்டனையை வழங்கவில்லை.

ஒருவர் கோபத்தில் இருக்கும் போது, மற்றவர்களைத் தண்டிக்க முற்படும் வேளையில் அந்தத் தண்டனையின் வீச்சு மிக அதிகமாக இருப்பதுடன், தண்டனையைப் பெற்றவர்கள் மீது அவருக்கான கோபமும், பழிவாங்கும் உணர்வும் இன்னும் அதிகமாகவே வளர்ந்துவரும்.

ஆசிரியர்களிடம் இருக்க வேண்டிய பண்புகளில் ஒன்று, ஆசிரியர்கள் கோபமாக இருக்கும் பொழுதோ அல்லது உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் இருக்கும் பொழுதோ மாணவர்களைத் தண்டிக்க முற்படக் கூடாது. மாறாக அவர்கள், தாம் செய்த தவறுகளை உணரவைக்கும் வகையில் மிக ஆறுதலாக வேறொரு நாளுக்கு அந்தத் தண்டனையைக் கொடுக்கும் பொழுது தண்டனையின் போக்கும் நிதானமாக இருக்கும்.

அந்தவகையில், அன்றைய ஆசிரியர்களிடம் இவை போன்ற பண்புகள் நிறையக் காணப்பட்டதாலோ என்னவோ சூழக்குரிய தண்டனையை அன்றே கொடுக்கவில்லை.

“ஏய்!..... நீ செய்த தவறுகளுக்கு நாளை காலையில் உனக்கு பத்து பிரம்படி வழங்கப்படும்.....” என்று ஆசிரியர் கூறிவிட்டு வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறிவிட்டார்.

சூழ்க்கு, அன்று என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை..... அந்த ஆசிரியரிடம் இருந்த பிரம்படித் தண்டனையில் இருந்த எப்படியும் தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிவிட்டான்.

மறுநாள் வகுப்பில், “சூழ்” வந்து அமர்ந்ததும், அந்த ஆசிரியர் குறிப்பிட்டபடி சூழை அழைத்து அவனுக்கரிய தண்டனையை வழங்கத் தொடங்கினார். அவர் குறிப்பட்டபடி முதுகிலேயே அவனுக்குரிய பிரம்படியை வழங்கினார்.

“சூழ்” மிகவும் அமைதியாக நின்று கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, கண்களை மூடியபடி அவரிடம், இருந்து பிரம்படித் தண்டனையை வாங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

தனது அடிகளையும் தாங்கிக் கொண்டு எவ்வித உணர்ச்சிகளும் அற்ற நிலையில் சூழ் நின்றதைக் கண்டதும், அந்த ஆசிரியருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

சூழ் அலறித் துடித்து ஆரவாரம் செய்வான் என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த அவனுடைய வகுப்பு மாணவர்களுக்கும் மிகவும் ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

ஓவ்வொரு அடியாக எண்ணிக் கொண்டே வந்த “சூழ்” பத்துப் பிரம்படிகள்

வழங்கப்பட்டதும் கைகளை கீழே தொங்கப் போட்டபடி எதிரே வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களைப் பார்த்து நையாண்டியாகச் சிரித்தான்.

அவனுடைய சிரிப்பு அவர்களுடைய கோபத்தை இன்னும் அதிகரிக்கச் செய்தது.

"சூழ்..... இவ்வாறான அடியையும் வாங்கிக் கொண்டு எப்படி நீ அமைதியாக இருக்கின்றாய்?..... உனக்கு வலிக்கவில்லையா?"

அவன் மீது ஏற்பட்ட அனுதாபத்தினால் சூழைப்பார்த்துக் கேட்ட ஆசிரியரின் முகத்தில் கோபம் இருக்கவில்லை.

"இல்லை சேர்!..... நீங்கள் அடித்தது என்று முதுகில் இல்லையே....."

என்று கூறிக்கொண்டே அவன், தனது மேல சட்டையைக் கழற்றினான். சட்டையின் உட்புறம் முதுகைச் சுற்றி, பச்சை வாழைத்தடல்களைத் திறந்து காட்டினான்.

அவனுடைய அந்தச் செய்கை ஆசிரியருக்கு சிரிப்பைத்தான் வரவழைத்தது. அவனது புத்திசாதுரியத்தை மனதுக்குள் எண்ணிப்பார்த்து வியப்படைந்தார்.

6. பூசினியிலை பிஞ்சிருக்குது!

ஆனந்தாக்கல்லூரியில், மாணவர் விடுதியுடன் சேர்ந்தாற்போல் இருந்த தோட்டத்தில் நிறைய பூசணிச் செடிகள் காணப்பட்டன.

அந்தத் தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த கூழ், சிறிது நேரம்வரை அங்கே காய்த்துக் குலுங்கிய பூசினிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான்!

எப்பொழுதும் மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதையும், நடைமுறைக்குப் புறம்பாகப் பேசுவதையுமே பொழுதுபோக்காகக் கொண்ட கூழ், அன்றும் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

பூசினித் தோட்டத்தில் இருந்து மெதுவாக நடந்து வந்த கூழ், விடுதி வாசலில் நின்றவாறே

“பூசினியிலை பிஞ்சிருக்குது..... பூசினியிலை பிஞ்சிருக்குது..... எல்லாரும் போய்ப் பாருங்கோ.”

என்று உரத்துக் கத்திக் கொண்டே நின்றான். விடுதிக்குள் இருந்த மாணவர்கள், விடுதிப் பொறுப்பாசிரியர், சிப்பந்திகள் எல்லோரும் வெளியே ஓடிவந்து பார்த்தார்கள்!

“என்ன இவனுக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சுட்டுதா? பூசினியிலை எப்படிப் பிஞ்சுவரும்..?”

பொறுப்பாசிரியர் வியப்புடன் கூறியபடியே, பூசணிச் செடிகளை நோக்கிச் சென்று ஒவ்வொரு பூசினியாகப் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவரைத் தொடர்ந்து ஏனைய மாணவர்களும் போனார்கள். கூழ் இதனைக் கூறிவிட்டு மெதுவாகச் சென்று தனது கட்டிலில் ஏறிப்படுத்துவிட்டான்.

ஆசிரியருக்கோ ஒன்றும் புரியவில்லை. நேராகக் கூழை நோக்கி வந்தார்!

“ஏய்!... பூசினியிலை எங்கேயடா பிஞ்சு பிடிச் சிருக்குது..... உனக்கு இது தான் தொழிலாய்ப் போய்விட்டது..”

தங்கள் எல்லோரையும், கூழ் ஏமாற்றிவிட்டான் என்ற ஆத்திரத்துடன் வந்த ஆசிரியரை நோக்கி,

“சேர்!... நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே! பூசினி இலை பிய்ந்து இருக்கிறது என்று தானே கூறி எல்லோரையும் பார்க்கச் சொன்னேன்...” என்று கூறிய படியே கூழ், கைகட்டிய படி அவர் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கூழின் இந்தச் செய்கையால் வெட்கிப்போன மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர்.

7. கவர்ணர் வருகிறார்

பிரித்தானிய அரசுக்கும் அதன் காவல்துறையினருக்கும் பெரும் தலையிடயாக விளங்கிய பாரிஸ்டர் கூழின் நியாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்பார்வைக்கு வேடிக்கையாக இருந்தாலும் அவை சட்ட ரீதியாகவும், பிரித்தானிய சட்டத்தை உடைப்பவையாகவும் இருந்ததாலோ என்னவோ கூழ் கொழும்பிலும், திருகோணமலையிலும் செல்வாக்குப் பெற்ற ஒருவராக இருந்தார்.

பாரிஸ்டரான பின்னர் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணைத் திருமணம் முடித்த "கூழ்" சில காலம் வரை கொழும்பில் வாழ்ந்த பின்னர், திருக்கோணமலைக்கு வந்து அங்கேயே தங்கியிருந்து தனது வழக்கறிஞர் தொழிலைப் பார்த்து வந்தார்.

கூழின் வளர்ப்புத் தந்தையான பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளையின் திருகோணமலை பங்களாவிளையே வசித்து வந்தார்.

சிறுவயதிலேயே கவனிப்பாரற்றுத் திரிந்த கூழை, உயர்கல்வி கற்க வைத்து, பாரிஸ்டராக்கி நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வருவதில் அயராது உழைத்த குழந்தைவேற்பிள்ளையின் மீது அளவற்ற மதிப்பும் அன்பும் வைத்திருந்ததை கூழின் சில செய்கைகள் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை வங்கி அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்த போதும் கொழும்பில் வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் வைத்திருந்ததால் வல்வெட்டித் துறையில் இருந்து அடிக்கடி கொழும்புக்கும் திருகோணமலைக்கும் வந்து போவார்.

19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கப்பல் கடடும் தொழிலில் வல்லவர்களாகவும் மதிநுட்பம் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கிய வல்வெட்டித்துறை மக்கள், சிறந்த கடலோடிகளாகவும் இருந்தனர் என்பதற்கு

ஆபத்து நிறைந்த அவர்களது கடற்பயணங்களின் அநுபவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அன்னபூணி அம்மாள், பாக்கியலட்சுமி, தைரியலட்சுமி, பர்வதவர்த்தனி, வீரலட்சுமி..... என்று சக்தி வடிவமான பெண் தெய்வங்களின் பெயர்களில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பாய்க்கப்பல்களைக் கட்டி வர்த்தகத் தொடர்புகளை மேற்கொண்டு வந்தனர். இவ்வகையான இரட்டைப் பாய்க்கப்பல்களினாலேயே ராங்கூன், தூக்கிநாடா, அமெரிக்கா, எதென்ஸ் போன்ற பல துறைமுகங்களுக்கு பயணத்தை மேற்கொண்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் மேற்கொண்டு வந்தனர். அந்த வகையில் பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை தூரப் பயணங்களை மேற்கொள்ளும் போது இரட்டைப் பாய்க்கப்பலையே பயன்படுத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள் கூழ் தனது மனைவியுடன் தனது தோட்டத்தில் உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்த போது பெரியவரிடம் இருந்து வந்த அவசரச் செய்தியான "நாளை காலை கப்பலில் திருகோணமலைக்கு வருவேன்" என்று இருந்த வாசகங்களைப் பார்த்ததும் கூழுக்கு தலைகால் புரியாத மகிழ்ச்சி.

பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை வழமையாகத் தனது "தைரியலட்சுமி" என்ற கப்பலிலேயே பயணம் செய்வது வழக்கம். அன்றும் கூட கொழும்புக்கு மரம் ஏற்றிக் கொள்வதற்காக வருகின்றார் என்ற செய்தியை அறிந்ததும் கூழ் அவரை வரவேற்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு ஆயத்தமாகி விட்டார்.

நீண்டநாள் இடைவெளியின் பின் பெரியவர் திருகோணமலைக்கு வருவதால் மிகப் பெரிய அளவில் தடல்புடலாக வரவேற்பதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். திருகோணமலைத் துறைமுகத்திலிருந்து திருகோணமலை நகரம் வரை அலங்கார சோடனை வேலைகளைத் துரிதமாகச் செய்யத் தொடங்கினார்.

சூழின் செய்கை அந்த ஊரவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது. "என்ன இவ்வளவு தடல்புடலாக ஆயத்தம் செய்கிறார். அவற்றை வெள்ளைக்காரப் பெண்சாதியும் ஓடியாடி எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொண்டு திரியிறா" என அவருடைய பங்களாவுக்கு அருகில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அயலவர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொண்டு நின்றனர். "நாளைக்கு கவர்ணர் வருகிறார். அதற்குத்தான் இந்த ஆயத்தம் எல்லாம்...." என அவர்களுடைய ஆவலைத் தணிக்கும் வகையில் சூழ் இப்படிச் கூறியதும் "கவர்ணர் வரப்போகின்றார்" என்ற செய்தி காட்டுத் தீ போல் திருகோணமலை நகரப் பகுதியெங்கும் பரவத் தொடங்கிவிட்டது.

பிரித்தானியரின் ஆட்சிக் காலத்தில் கவர்ணர் ஆட்சியில் மாகாணப் பரிபாலனங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. ஒவ்வொரு மாகாணங்களும் ஒரு கவர்ணரின் பரிபாலனத்தின் கீழ் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன. அவர்கள் கொழும்பில் தம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட மாகாணங்களுக்காக நிர்வாகத்தை பரிபாலனம் செய்து வருவார்கள். கொழும்பில் இருந்தாலும் கூட இடையிடையே மாகாணக் கச்சேரிகளுக்கு விஜயம் செய்து மேற்பார்வை செய்தார்கள். அவ்வாறே திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கான கவர்ணர் அவர் ஆங்கிலேயராக இருந்ததனால் அவர் அங்கே விஜயம் செய்யும் போதெல்லாம் தடல்புடலான வரவேற்பு, உணவு என்பன இருக்கும். கவர்ணர் வரப்போகின்ற செய்தி அரச அதிகாரிகளிடையே ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

கவர்ணர் வரும் போது துறைமுகத்தில் இருந்து நகரப் பகுதி உள்ள கச்சேரி வரை மாலைகள், தோரணங்கள் கட்டி அலங்கரித்தார்கள். வழமையாகக் கவர்ணர் வரும் போது பிரித்தானியக் கடற்படைக் கப்பலிலேயே திருகோணமலைக்கு வருவார். அவர் துறைமுகத்தை வந்தடைந்ததும் அவரை அழைத்துச் செல்வதற்காக நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி காத்துநிற்கும்.

கவர்ணரைத் தவிர நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டிகளைப் பாவிக்கக் கூடாது என்ற சட்டம் நடைமுறையில் இருந்தது.

"கவர்ணர் வரப்போகின்றார்" என்ற செய்தியை அரசாங்க அதிகாரிகளின் காதில் படும் படியாகக் கூழ் பல்வேறு வழிகளிலும் தெரியப்படுத்தினார். "என்ன இது?... கவர்ணர் எங்களுக்கு அறிவிக்காமல் அட்வகேட் கூழுக்கு ஏன் அறிவித்திருக்கிறார்? இப்ப திடீரென்று எப்படி ஒழுங்குகளைச் செய்கிறது?"

திருகோணமலைக் கச்சேரியின் அரசாங்க அதிகாரிக்கும் ஏனைய அதிகாரிகளுக்கும் ஒரே குழப்பமாக இருந்ததால் தமக்குள் மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

எப்படியாக இருந்தாலும் நகரம் எங்கும் அலங்கார வேலைகளைச் செய்வதற்கான அவசர உத்தரவை அரசாங்க அதிபர் பிறப்பித்ததும் மிக வேகமாக தெருவெங்கும் அலங்கார வேலைகள் செய்து முடிக்கப்பட்டன.

அன்றைய தினம் கூழ் தனது மனைவியுடன் நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில் துறைமுகத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றார். துறைமுக வாசலில் பெரிய ரோஜா மாலையுடன் கூழ் ஒருபக்கம் காத்திருந்தார். அவருக்கு எதிர்ப்புறத்தில் அரச அதிகாரிகளும் கவர்ணரை வரவேற்பதற்கான மலர் மாலைகளுடன் காத்திருந்தனர்.

கூழின் கண்கள் தைரியலட்சுமிக் கப்பலை எதிர்நோக்கியபடி இருந்தன. அரச அதிகாரிகளின் கண்கள் பிரித்தானியக் கடற்படைக் கப்பலின் வருகையைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன.

ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்த கடலில் ஆடி அசைந்து வந்து கொண்டிருந்த இரட்டைப்பாய்க்கப்பலான வெள்ளை நிற தைரியலட்சுமி மெதுவாக வந்து துறைமுக இறங்கு துறையில் நிறுத்தப்பட்டு நங்கூரம் இடப்பட்டது.

கப்பலின் மேற்தள கபினில் இருந்து கம்பீரமாக இறங்கிக் கொண்டிருந்த பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை துறைமுக இறங்கு துறையைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போய் நின்றார்.

"என்ன இது?.....ஓரே கலகலப்பாக இருக்கிறது! என்னை வரவேற்கவா இவ்வளவு கூட்டம்? வேறு யாராவது பெரியவர்கள் வரப்போகின்ற போல கிடக்கு....?"

அவரைக் கண்டதும் சூழ் ஓடிச் சென்று அவரது கழுத்தில் மாலை அணிவித்து குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில் அழைத்து வந்தார். பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளைக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆனால் ஏதோ விபரீதமான வேலையைச் செய்திருக்கிறார் என்பதை மட்டும் சூழின் செய்கையைப் பார்த்து புரிந்து கொண்டார். இந்நிகழ்வைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு எரிச்சலும் அவமானமும் ஏற்பட்டது.

குழந்தைவேற்பிள்ளை வண்டியில் போவதை பேயறைந்தவர்கள் போல் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

சூழ் பெரியவரை அந்த நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியில் ஏற்றி பங்களாவை நோக்கி விரைந்து சென்றார். அந்த நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி புழுதியைக் கிளப்பிய படி புயலெனப் பறந்து சென்றது.

"கவர்ணர் வருகிறார்" என்ற பொய்யான தகவலைப் பரப்பிய சூழின் செய்கையினால் கொதிப்படைந்திருந்த அரசாங்க அதிகாரிகள் சூழுக்கு எதிராக நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்திருந்தனர்.

அவருக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு விட்ட செய்தி திருகோணமலை நகரமெங்கும் பரவி விட்டது. நீதிமன்ற விசாரணைகளையும் அவை தொடர்பான சூழின் நியாயங்களையும் பார்ப்பதற்காக மக்கள் நீதிமன்றத்தில் முற்றுகையிடத் தொடங்கினர்.

“சூழ்” குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டு விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்.

“மிஸ்டர் சூழ்!.... கவர்ணர் வருகின்றார் என்று பொய் கூறி மக்களையும், அரசாங்க அதிகாரிகளையும் நீர் ஏமாற்றி இருக்கின்றீர்.... இது மிகப் பெரிய குற்றமல்லவா?....”

அந்த வெள்ளையரான நீதிபதி சிறிது மிடுக்கோடு கேட்டபடி சூழின் முகத்தை உற்றுநோக்கினார்.

“மைலோட்..... என்னுடைய கவர்ணர் வருகின்றார் என்று நான் கூறியது உண்மைதான்”. மிகவும் நிதானமாகப் பதிலளித்துக் கொண்டிருந்த சூழின் முகத்தையே எல்லோரும் ஆவலாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர்.

“வட் யார்..... உம்முடைய கவர்ணர்?” சிறிது அதட்டியபடி கேட்ட நீதிபதியை நோக்கிச் சிரித்தபடியேயே நின்ற சூழ் “ஆமாம் பிரபு என்னை வளர்த்து இந்த நிலைக்கு உயர்த்தி வைத்து யாரும்ற்ற அனாதையாக திரிந்த என்னை ஆட்கொண்ட பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளை தான் என்னுடைய கவர்ணர்...”

சூழின் இந்த நியாயத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீதிபதியின் முகம் கோபத்தால் சிவந்து கொண்டு வந்தது.

“அப்படியானால் அவரை ஏற்றிச் செல்வதற்கு நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியை ஏன் பயன்படுத்தினீர்?” கவர்ணரைத் தவிர்ந்த வேறு எவரும் நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பது உமக்கும் தெரியாதா?”

உரத்துப் பேசிய நீதிபதியின் முன்னால் கைகட்டியபடி நின்ற பாரிஸ்டர் சூழ் அமைதியாக நின்று பார்வையாளர் கலரியைப் பார்த்தார். அவர்களின் மத்தியில் அவர்களுடைய மனைவி சிரித்தபடி பெருவிரலால் சைகை காட்டியபடி அமர்ந்திருந்தார்.

“மைலோட் நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியை எவரும் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் எனது கவர்ணரை ஏற்றி வருவதற்காகக் கொண்டு சென்றது நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய வண்டி அல்ல ஐயா...”

சூழ் இப்படிச் கூறியதும் நீதிபதி உட்பட ஏனைய அரசாங்க அதிகாரிகள் வியப்புடன் கூழைப் பார்த்தனர்.

“மைலோட்!..... தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விடாதீர்கள். அந்த நான்கில் ஒன்று கோவேறு கழுதை ஐயா!..... மூன்று குதிரைகள் பூட்டிய வண்டியை வெளியார் எவரும் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று சட்டம் கூறவில்லையே”

சூழ் இப்படிச் கூறியதும் நீதிபதி தனது சேவகரை அனுப்பி உண்மையை அறிந்து வருமாறு பணித்தார்.

அங்கே கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளில் ஒன்று கோவேறு கழுதைதான் என்பதை அறிந்து வந்த நீதிமன்றச் சேவகர் உறுதிப்படுத்தியதும் அங்கேயிருந்த அரச அதிகாரிகளும் பொலிசாரும் வெட்கத்தால் தலை குனிந்தனர்.

“சே சூழ் நல்லா ஏமாத்திப் போட்டான்.....”

ஆத்திரத்துடன் குமுறிக் கொண்டிருந்த அரச அதிகாரிகளின் முன்னிலையிலேயே நீதிபதி வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்து கூழை வீட்டுக்குச் செல்வதற்கு அனுமதித்தார். நீதிபதியின் அனுமதியைத் தொடர்ந்து கம்பீரமாக நடந்து சென்ற சூழ் தனது மனைவியை கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் சென்று மூன்று குதிரைகளும் ஒரு கோவேறு கழுதையும் பூட்டப்பட்டிருந்த வண்டியில் ஏற்றிக் கொண்டு பறந்து சென்றார்.

8. கூழ் தோட்டம்

திருக்கோணமலையில் பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளையின் பங்களாவில் சில காலம் வசித்த கூழும் அவரது மனைவியும் பின்னர் வேறு ஒரு பெரிய வீட்டுடன் காணியை எடுத்து அங்கே போய் குடியிருந்தார்கள். திருக்கோணமலையில் உள்ள சுண்டங்காடு என்ற இடத்தில் ஐந்து ஏக்கர் உள்ள ஒரு தோட்டத்தில் அந்த வீடு இருந்தது. அது மிகப் பெரிய வளவாக இருந்ததால், அங்கே செவ்விள நீர் மரங்களும், வாழை மரங்களும் நிறைந்து காணப்பட்டன.

அந்த வீட்டுக்கான மாத வாடகையை ஒவ்வொரு மாதமும், வீட்டு உரிமையாளரிடம் செலுத்தி வந்தார். மழை காலம் வந்தால் கூரைகள் ஒழுகி, மண்டபம் முழுவதும் தண்ணீரால் நிறைந்து விடும். யன்னல்கள் கூட ஒழுங்காகப் பூட்ட முடியாது, இது பற்றி வீட்டுச் சொந்தக்காரரிடம் கூறி, திருத்தித் தருமாறு கூழ் கேட்டதற்கு,

“வீட்டிலை குடியிருக்கிறது நீங்க.....

அப்ப வீட்டு றிப்பெயரிங் கூட

நீங்கத் தான் செய்ய வேண்டும்.....”

என்று கூறி, மறுத்ததும் கூழுக்கு கோபம் தலைக்கேறிக் கொண்டு வந்தது.

வீட்டுச் சொந்தக்காரனுடன் எதுவுமே பேசாது, தனது இருப்பிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்த “கூழ்” அந்த வீட்டைத் திருத்தி நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு விட்டார்.

அன்று தொடக்கம் வீட்டு வாடகைக் கொடுப்பதை நிறுத்தி விட்டார்.

வீட்டுச் சொந்தக்காரன், பல தடவைகள் வாடகை பற்றிக் கேட்ட போதும் அதனைச் செலுத்தாது மாதங்களைக் கடத்திக் கொண்டே வந்தார்.

சூழின் செய்கையால் கோபமடைந்த வீட்டு உரிமையாளர், சூழுக்கு எதிராக வழக்குப் போட்டார். வழக்கு விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்டதும், சூழ் தனக்காகத் தானே வாதிடுவதற்குத் தயாரானான்.

"மைலோட்"..... நிலம் தான் அவருடையது. வீட்டு என்னுடையது. நிலத்திற்கான வாடகையை மட்டும் தான் என்னால் செலுத்த முடியும்....."

சூழ் இப்படியான ஒரு நியாயத்தைக் கூறியதும், வீட்டு உரிமையாளனுக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது.

"இல்லை மிஸ்டர் சூழ்..... நீங்கள் பொய் சொல்கின்றீர்கள். வீடும், வளவும் அவருடையது தான் ஆரம்பத்தில் இரண்டுக்கும் சேர்த்துத் தான் வாடகை செலுத்தி வந்தீர்கள். இப்பொழுது தான் வாடகை கட்ட மறுக்கின்றீர்கள்....."

என்று வீட்டு உரிமையாளரின் வழக்கறிஞர் கூறினார். நீதிபதியைப் பார்த்து மேலும்,

"மைலோட்".... சூழிடம் இருந்து முழு வாடகையையும் செலுத்துவதற்குத் தீர்ப்பை வழங்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றேன்" என்று கூறியதும் நீதிபதி, சூழைப் பார்த்து,

"இது உம்முடைய வீட்டு என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கின்றது?"

"பிரபு.... நான் கூறுவதற்கு முன் இவரிடம் கேட்கவிரும்புகின்றேன்..... இந்த வீட்டிற்கு எத்தனை வளை மரங்கள் , எத்தனை கை மரங்கள், எத்தனை யன்னல்கள், எத்தனை கதவுகள் இருக்கின்றன என்று இவரால் கூறமுடியுமா?"

சூழ், இப்படி ஒரு வினாவைக் கேட்டதும் வீட்டு உரிமையாளரும், அவருடைய வழக்கறிஞரும் அதிர்ந்து போய்விட்டனர். இருவரும் ஆளை ஆள் மாறி மாறிப் பார்த்து மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

சூழின் வினாவுக்கு அந்த வீட்டு உரிமையாளரால் சரியான பதிலைக் கூற

முடியவில்லை. கூழ், நீதி பதியைப் பார்த்து, தானே கூறுவதாகச் சொல்லி, அந்த வீட்டிற்கு எத்தனை யன்னல்கள், கை மரம் , எத்தனை வளைகள் எத்தனை என்ற முழுத் தகவல்களையும் கூறினர்.

சட்ட ரீதியாக எதுவுமே செய்யமுடியாத நிலையில் நீதிபதி, கூழ் அந்த வளவுக்கான வாடகையை மட்டும் செலுத்தினால் போதும் என்று தீர்ப்பு அளித்து இருவரையும் சமாதானமாகப் போகுமாறு கூறினார்.

9. துணியின் விலை ஐம்பது சதம் தானே!

“பாரிஸ்டர்” ஆகப் பட்டம் பெற்று லண்டனில் இருந்து திரும்பியதும் சில காலம் கொழும்பில் கூழ் வசித்து வந்தார். அங்கே இருந்த காலத்தில் அரச வழக்கறிஞராகத் தொழில் பார்க்க வந்த வாய்ப்பையும் உதறித் தள்ளி விட்டு சுயமாகவே தொழில் செய்ய வேண்டுமென்ற முனைப்பில் திருகோணமலைக்கே வந்து சேர்ந்தார்.

திருக்கோணமலையில் நீதிமன்றத்துடன் இணைந்து வழக்கறிஞர் வேலையைச் சதந்திரமாக மேற்கொண்டதால் “கூழ்” யாருக்கும். கட்டுப்படுவதில்லை. அரசாங்கத்தின் கீழ் வேலை செய்பவர்கள் தான் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காக தமக்கு மேலே உள்ள ஒவ்வொரு அதிகாரிக்கும் தாளம் போட வேண்டியிருக்கின்றது.

“பாரிஸ்டர் கூழ்” அப்படி எவருக்கும் தாளம் போட விரும்பாத நிலையிலேயே தனித்துவமாகச் செயல்பட விரும்பினார்.

நகரப் புறங்களின் கடை வீதிக்கும், கடற்கரைக்கும் செல்லும் பொழுது, கூழ் தனது வெள்ளைக்கார மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டே செல்வது வழக்கம்.

“அங்கை பாற்றா.... கூழ், யாரோ ஒரு வெள்ளைக்காரியைக் கூட்டிக் கொண்டு போறான்றா.”

திருக்கோணமலையின் சன நடமாட்டம் நிறைந்த நகரத்தெருவினுடாக மனைவியைக் கூட்டிக்கொண்டு போவதைக் கண்ட அவருடைய பால்ய நண்பர்கள் கேலி பண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு செல்லும் பொழுது, "சூழ்" தனது மனைவியை இறுக அணைத்துக் கொண்டு செல்வார்.

ஒரு நாள் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு துணிக்கடையினுள் சென்ற சூழ், கடைச் சிப்பந்தி மூலம் பல்வேறு நிறங்களிலான, பலரகத் துணிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

"ஓ!..... திஸ் இஸ் பைன் கலர் டார்லிங்....."

ஊதா நிறத்திலான பப்ளின் துணியைக் கண்டதும், அவனுடைய மனைவியின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அந்தத் துணிச் சுருளை எடுத்துப் போடும் படி கடைச் சிப்பந்தியிடம் கூறினார்.

அந்தச் சுருளை மேசை விரிப்பில் எடுத்துப் போட்டதும், அதைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்த சூழ்,

"இதனுடைய விலை என்ன?....." என்று அந்தத் துணி றோலைத் தூக்கிக் காட்டிக் கேட்டார்.

"ஐயா!.... ஐம்பது சதம் மட்டும் தான்....." கடைக்காரன் பட்டென்று பதிலளித்து விட்டு கூழின் முகத்தையும், அவனுடைய மனைவியையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

"சரி..... நான் இதையே எடுக்கிறன்.... இதற்குரிய பணத்தை எங்கே கொடுக்க வேணும்....? அந்தக் கவுண்டரிலைதானே?"

"சூழ்" அவனிடம் கூறியபடி, அந்தத் துணி றோலைத் தூக்கி அவருடைய மனைவியிடம் கொடுத்துப் போகச் சொல்லிவிட்டுப் பணம் செலுத்தும் கவுண்டரில் போய் நின்றார்.

சிப்பந்தி கூறியபடி அந்தத் துணிக்கான பணம் ஐம்பது சதத்தைச் செலுத்தி விட்டுக் கடையை விட்டு வெளியேறினார்.

“ஐயா!... ஐயா!...”

“சூழ்” கடையில் இருந்து வெளியேறி சொற்பதாரம் தான் சென்றிருப்பார். கடைச் சிப்பந்தி அலறித் துடித்துக் கொண்டு கூழைக் கலைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தான்.

“ஐயா !... இவ்வளவு துணிக்கும் ஐம்பது சதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுக் கொண்டு போறியளே.....”

“ஏய் !.... என்ன கேட்கிறாய்.....? நீ சொன்ன விலையைத்தானே கொடுத்தேன்...”

“சூழ்” அவனை மிரட்டும் பாவனையில் சிறிது உரத்துக் கூறினார். அவர்களுக்கிடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டதும், வீதியால் போனவர்கள் புதினம் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

அப்பொழுது அங்கே வந்த பொலிஸ்காரன் இருவருக்கும் இடையில் நின்று சமரசம் செய்யத் தொடங்கினான்.

“மிஸ்டர் பொலிஸ் !.... இந்தத் துணியைக் காட்டி என்ன விலை என்று கேட்க ஐம்பது சதம் என்ற கூறியதால் அதை அப்படியே செலுத்திவிட்டு இதைக் கொண்டு வந்தேன்”.

சூழ், மிகவும் ஆறுதலாக நின்று அந்தத் துணியோலைக் காட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“ஐயா”..... நான் ஒரு யார் துணிக்குரிய விலையைத் தான் கூறினேன்... நீங்கள் ஒரு ரோலையே தூக்கிக் கொண்டு வந்திட்டீங்க.....”

“நீ அப்படிக் கூறவில்லையே. இந்தத் துணி என்னவிலை என்று கேட்க ஐம்பது சதம் என்று தானே கூறினாய்....”

அவருடைய பதிலைக் கேட்டதும், சிப்பந்திக் தன்னுடைய தவறை உணர்ந்தான்..... வார்த்தைப் பிரயோகத்தில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றம் என்பதைப் பொலிஸ்காரர் புரிந்து கொண்டதும் அதற்கு மேல் நின்றால் கூழுடன் பிரச்சினைப்பட்டு, நீதி மன்றத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமே என்ற அச்சத்தால் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவிச் சென்றுவிட்டான்.

இந்தச் சம்பவத்தைப் பின்னர் அறிந்த குழந்தைவேற்பிள்ளை, தானே அந்தக்கடைக்கு நேரில் சென்று அதற்குரிய பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு மனம் வருந்தினாராம்.

10. நீ இல்லாவிடில் நான் தங்கம் !

திருமணம் முடிந்து வந்த புதிதில் கூழ் இடையிடையே தன்னுடைய மனைவியுடன் உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பார். அவளுடன் வேடிக்கையால் பேசுவதையும், அவளைக் கோபமூட்டுவதையும் பொழுது போக்காகக் கொண்ட கூழுக்கு அன்றும் தனது மனைவியுடன் ஏதாவது கூறிக் கோபமூட்ட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

அன்றும் வழமைபோல் மாலை நேரமான படியால் அந்தத் தென்னஞ் சோலையின் கீழ் அமர்ந்த படியே இருவரும் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தநேரம் கூழ், தனது மனைவியைப் பார்த்து,

"If not you... I would have been gold"

"நீ (you) இல்லையென்றால் நான் தங்கமாக இருப்பேன்" என்ற பொருளில் கூறியதும், கூழின் மனைவிக்குக் கோபம் பொத்திக் கொண்டு வந்தது!

அவள் கோபம் கொப்பளிக்க அவரை வெறித்துப் பார்த்த படி நின்றாள்.

"மை டார்லிங் கோபிக்காதே.. நான் கூறியது என்னுடைய பெயரில் உள்ள "U" என்ற எழுத்து இல்லாவிட்டால் நான் GOLD ஆக இருப்பேன் என்பதைத் தானே கூறினேன். அதற்காக ஏன் இவ்வளவு கோபம்?"

கூழ் இப்படிக் கதையைத் திரித்துக் கூறியதும் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவருக்கு அருகில் வந்து அமர்ந்து மீண்டும் தேநீரைக் குடிக்கத் தொங்கிவிட்டாள்.

"GOULD" என்ற அவனுடைய பெயர் எழுத்துக்களில் இருந்து U என்ற எழுத்தை அகற்றினால் "GOLD" என்று தானே வரும்.

இதே போன்று கூழ், வீட்டுவாசலில் இருந்த பொழுது, அவருக்குத் தெரிந்த வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த தம்பிராசா என்பவரின் பேரன் வந்து செவ்விளநீர்க் குலை ஒன்று தருமாறு கேட்டார்.

கூழ் பொதுவாகத் தன்னுடைய எந்தப் பொருளையும் மற்றவருக்குக் கொடுத்து உதவுவதை விரும்புவதில்லை. இளநீர் மரத்தைக் கண்டுவிட்டு வேண்டுமென்று தான் அவன் கேட்பதாக கூழ் நினைத்துவிட்டாரோ என்னவோ, வந்தவருக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.....

“டார்லிங் !.... டார்லிங் இங்கே செவ்விளநீர் வேணுமாம், கொண்டு வாரும்.....”

கூழின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்ட அவருடைய வெள்ளைக்கார மனைவி, அறையினுள் இருந்து மார்பகம் இரண்டும் குலுங்க ஓடி வந்தாள்.

மேல் ஆடை எதுவும் இல்லாமல் அவளை அந்தக் கோலத்தில் கண்டதும், இளநீர் கேட்டு வந்த அந்த மனிதர் கண்களை முடியபடி அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிச் சென்று விட்டார்.

அவர் ஓடிச் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கூழும், அவளும் சேர்ந்து வயிறு குலுங்கச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

11. குதிரை வண்டியின் வெளிச்சங்கள்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் மோட்டார் வாகனங்களின் பாவனை மிகக் குறைவாக இருந்த காலத்தில் ஓரளவு வசதிபடைத்தவர்களும் நடுத்தர குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கூடுதலாக குதிரை வண்டிகளையே பாவித்து வந்தனர்.

பிரித்தானிய வீதிப் பாதுகாப்புச் சட்டத்திற்கு அமைய குதிரை வண்டியில் "இரண்டு வெளிச்சங்கள்" இருக்க வேண்டும் என்பது சட்டமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

இந்தச் சட்டத்தின் நடைமுறைகளை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று நினைத்த கூழ், ஒருநாள் முன்னிரவில் குதிரை வண்டியில் போய்க் கொண்டிருந்த போது ஒரு பக்கத்தில் மட்டும் அரிக்கன் விளக்கு எரியப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அடுத்த பக்கத்தில் வெளிச்சம் இல்லை. ஆனால் கூழ் பெரிய அளவிலான சுருட்டு ஒன்றைப் பற்ற வைத்த படியே போய்க் கொண்டிருந்தார். தூரத்தில் வருபவர்களுக்கு இரண்டு வெளிச்சங்கள் போன்று தெரியும். இரண்டு பக்கங்களிலும் வெளிச்சம் போடாமல் கூழ் போய்க்கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் பொலிஸ்காரர் அவரைக் கொண்டு போய் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தினார்கள்.

"கூழ்" குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றப்பட்ட அவரைப் பார்த்ததும் நீதிபதிக்கே எரிச்சலாக வந்தது.

"மிஸ்டர் கூழ் குதிரை வண்டியில் இரண்டு வெளிச்சங்கள் இருக்க வேண்டும் என்ற சட்டம் உமக்கும் தெரியாதா? ஒரு பாரிஸ்டராக இருந்தும் நீரே இப்படிச் சட்டத்தை மீறலாமா?"

இதை நீதிபதி சிறிது கோபத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அதற்கான ஒரு எடக்குமடக்குப் பதிலை கூழ் கூறுவார் என்றும் உள்ளூரப் பயந்து கொண்டிருந்தார்.

"ஆமாம் பிரபு... இரண்டு வெளிச்சங்கள் இருந்தால் போதும் என்ற சட்டம் இருப்பது தெரிந்த படியால் தான் எனது குதிரை வண்டியில் ஒருபுறம் அரிக்கன் லாம்பை எரித்தபடி சென்றேன். மற்றையது நான் குடித்துக் கொண்டிருந்த சுருட்டின் வெளிச்சம் பிரகாசமாகத் தெரியக் கூடிய வகையிலேயே சென்றேன். உங்களுடைய சட்டத்தை மீறி நடக்கவில்லையே! எதற்காக என்னை இங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது தான் புரியவில்லை" கூழின் பதிலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பொலிஸ்காரன் எதுவுமே கூறாது விறைத்துப் போய் நின்றான்.

இப்படித் தான் சட்டத்தில் இருக்கின்ற ஓட்டைகள் கூட குற்றவாளிகளுக்குச் சாதகமாக அமைந்து விடுகின்றது. கூழின் தர்க்கரீதியான நியாயத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீதிபதி அவரை விடுதலை செய்து "நாளை முதல் சகல குதிரை வண்டிகளிலும் பக்கத்துக்கு ஒன்றாக பிரகாசமாகத் தெரியக் கூடிய வகையில் வெளிச்சம் போட்டுக் கொண்டே ஓடவேண்டும்" என்ற உத்தரவையும் பிறப்பித்து விட்டார். அன்று தொடக்கம் குதிரை வண்டிகளில் இரு பக்கங்களிலும் பிரகாசமான வெளிச்சம் எரிய வேண்டும் என்ற சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது.

குதிரை வண்டிகளுக்கு இரண்டு பிரகாசமான வெளிச்சங்கள் தெரிய போடவேண்டும் என்ற சட்டத்தையும் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று நினைத்த கூழ் ஒரு நாள் இரவு குதிரை வண்டியை வெளியே எடுத்துத் தனது சமயற்காரனையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார். குதிரை வண்டியில் இரு

பக்கங்களிலும் பாளைப் பந்தத்தை எரித்து அவற்றை இரண்டு தடிகளிலும் கட்டி ஓட்டிக் கொண்டு போனார்.

குதிரையை அப்போது சமயற்காரர் ஓட்டிக் கொண்டு போக சூழ் வண்டியின் பின்புறத்தில் சாரத்துடன் மதுபோதையில் இருப்பவர் போல் படுத்திருந்தார்.

"நீ ஓட்டிக் கொண்டிரு. பொலிஸ் பிடித்தால் உடனே தப்பி ஓடு.

மிச்சத்தை நான் பார்ப்பேன்....."

குதிரையை ஓட்டிக் கொண்டு சென்ற சமயற்காரனிடம் கூறிக் கொண்டே விதியால் போய்க் கொண்டிருந்த போது வேலி உள்ள இடங்களுக்கு அருகில் செல்லும் போது அவற்றை எரித்துக் கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பாதையின் ஓரமாக உள்ள பல வீட்டு வேலிகள் எரிந்து புகைமண்டலமாகக் காட்சியளித்தது. அந்த நேரம் அந்த வழியால் ரோந்து சென்று கொண்டிருந்த பொலிஸார் அவர்கள் சென்று கொண்டிருந்த குதிரை வண்டியைத் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். பொலிஸ் வண்டியை நிறுத்தியதும் சமயற்காரர் சாரதி வண்டியை விட்டு இறங்கி ஓடி விட்டான்.

"சூழ்" எதுவுமே தெரியாதவர் போன்று மதுபோதையில் படுத்திருப்பவர் போல் சாரத்துடன் படுத்திருந்தார்.

வண்டி ஓட்டி இறங்கி ஓடியதும் பொலிஸ்காரருக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. தாமே அந்த வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு பொலிஸ்சேன் வரை சென்றனர். பொலிஸ் ஸ்சேன் வரை சென்ற வண்டியில் பின்புறம் படுத்திருந்த சூழைக் கண்டதும் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

"சேக்! வழக்கு என்று போனால் இந்த முட்டாளோடு எப்படிக்கதைத்து, நியாயம் பேச முடியும். போகாமல் விட்டு விடவேண்டியது தான்."

சுழைப் பார்த்ததுமே இன்ஸ்பெக்டர் வழக்குத் தாக்காமல் வீட்டுக்குப் போகுமாறு பணித்தார்.

“எங்கே என்னுடைய வண்டி ஓட்டி? நான் உடனே வீட்டுக்குப் போக வேண்டும்”.

சுழ் தன்னை வீட்டில் கொண்டு சென்று விடுமாறு கூறவே தவிர்க்க முடியாத நிலையில் பொலிஸ்காரரையே கொண்டு போய் விட்டுவிட்டு வருமாறு இன்ஸ்பெக்டர் பணித்தார்.

பொலிஸ்காரர் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு வருவதை ஊர்ச் சனங்களுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக தனக்குத் தெரிந்த வீடுகளின் முன்னால் நிற்பாட்டிக் குசலம் விசாரித்தது போல் பொலிஸ்காரர் தான் வண்டியை ஓட்டுகின்றார் என்ற விபரத்தைப் பகிரங்கப் படுத்தினார்.

முதல் நாளிரவு வேலிகளை பொலிஸ்காரர் எரித்துச் சென்று விட்டனர் என்ற கதை பரவத் தொடங்கி விட்டது.

அந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்தே குதிரை மற்றும் மாட்டுவண்டிகளில் இரவில் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் தெரியக்கூடிய வகையில் லாந்தர் கட்டி ஓட வேண்டும் என்ற மரபு வந்தது.

12. கூழின் இறுதிப் பயணமும் கூழ்நியாயமும்

குறும்புத் தனம், மோசடிகள், ஏமாற்று வித்தைகள், வாதப்பிரதி வாதங்கள், அன்னிய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, சட்டத்தை மாற்றியமைத்தல் என்பன போன்ற சமூகத்தால் வெறுக்கத்தக்கதும் விரும்பத்தகாததுமான செயல்பாடுகள் பலவற்றில் கூழுக்கான எதிர்ப்புகளும் பலதரப்புகளிலும் உருவாகத் தொடங்கிவிட்டன.

பெரியவர் குழந்தைவேறிள்ளையும் கூழின் சில நடத்தையினால் மனம் நொந்து போய் இருந்ததால் அவரைப் பார்க்க வருவதையே குறைத்துக் கொண்டார்.

கூழுக்கு இருந்த செல்வாக்கும் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டே வரத் தொடங்கியது. நீதித்துறையில் அவருடைய வாதத் திறமையால் ஏற்கனவே பொறாமையினால் குலுங்கிக் கொண்டிருந்த ஏனைய வழக்கறிஞர்களும் அவருக்கு எதிராகச் செயற்படத் தொடங்கினர். நியாயத்துக்காகப் போராட வேண்டிய ஒரு வழக்கறிஞர் மோசடியான செயல்களுக்கு துணை போவதையும் நீதிமன்றத்தில் அவரால் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவமானப்படுத்தப்பட்டும் மனம் குமுறிக் கொண்டிருந்த ஏனைய சில வழக்கறிஞர்களும் கூழுக்கு தகுந்த பாடம் கற்பிக்கத் தகுந்த சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

தெருவீதிகளில் கூழின் செய்கையினால் சட்டம் ஒழுங்குக்கு ஏற்பட்டு வரும் அச்சுறுத்தல் காரணமாக பொலிஸ்காரர் மத்தியிலும் கூட கூழ் மீது ஆத்திரமும் வெறுப்பும் வளர்ந்திருந்தது. இந்த நிலையில் வழக்கறிஞர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கூழைச் சட்டப் புலத்தில் இருந்தே அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று முடிவு எடுத்தனர். அவரை மோசடிக் குற்றம் ஒன்றில்

சம்பந்தப்படுத்தி கூழுக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்த சட்ட வழக்கறிஞர்கள் எல்லோரும் கூழுக்கு எதிராகவே செயற்படத் தொடங்கினர்.

அவருக்கு எதிரான பல்வேறு சாட்சிகளையும் ஒழுங்குபடுத்தியதுடன் கூழுக்கு அவரைத் தவிர வேறு எவருமே வாதாட முன் வர முடியாத நிலையை உருவாக்கினார்கள். அதன் பின்னர் கூழைச் சிக்கலில் மாட்டுவதற்காக வெள்ளைக்காரருடன் தொடர்புடைய சில கிறிஸ்தவர்கள் மூலம் கூழைக் கொண்டு இறந்த ஒருவரின் பெயரில் மரண சாசனம் எழுதுவித்தனர்.

அவர்களுடைய சூழ்ச்சியை அறியாத கூழ் அவரை அணுகியவர்களின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையில் மரண சாசன உறுதியை எழுதித் தனது கையொப்பத்தையும் முத்திரையும் பதித்துக் கொடுத்து விட்டார்.

சில நாட்களின் பின் இறந்தவர் பெயரில் உயிரோடு இருப்பதாகக் கூழ் மரண சாசன உறுதி எழுதியிருப்பதை நிரூபித்து நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். நீதிமன்ற விசாரணைகள் தொடர்ந்து ஒரு மாதம் நடைபெற்ற பொழுது இறுதியில் கூழ் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்டார். அதன் விளைவாக கூழின் "பாரிஸ்ட்" பட்டச் சான்றிதழை இரத்துச் செய்ததுடன் கூழ் எதிர்காலத்தில் ஒரு வழக்கறிஞராக தொழில் பார்க்கக் கூடாது என்ற தீர்ப்பையும் நீதிமன்றம் வழங்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து கூழ் சிலகாலம் சட்ட ஆலோசகராக ஊரவர்களுக்கு இருந்து வந்தார். ஆனால் வழக்கறிஞர் என்ற அந்தஸ்தை இழந்து விட்ட கூழைத் தேடி எவருமே செல்லாத நிலையில் அவனுடைய வருமானம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. பழுத்த மரம் காய்ந்து போன நிலையில் பறவைகள் ஒவ்வொன்றாக விலகிச் செல்வது போல் கூழ் படிப்படியாகத் தனிமைப்படுத்தப்பட்டார். அவனுடைய வெள்ளைக்கார மனைவி கூட அவரிடமிருந்து விலகிச் சென்றாள். அந்தச் சம்பவம் நடந்து சில மாதங்கள்

வரைக்கும் திருக்கோணமலையில் வாழ்ந்த சூழுக்கு உறவுகள் என்று யாருமில்லை. அவருடைய பழைய மிடுக்கும் செல்வாக்கும் பணமும் அவரை விட்டுப் பறந்து போய்விட்டது. வறுமையும் பஞ்சமும் அவரை வாட்டி எடுத்தது. "டார்லிங்! இங்கே இருந்து இனி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. வல்வெட்டித்துறைக்குப் போய் அங்கே ஏதாவது தொழில் செய்து பிழைக்கலாம் புறப்படுகிறாயா?"

மனம் நொந்த நிலையில் சூழின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கிணற்றுக்குள் இருந்து ஒலிப்பது போல் இருந்தது. அவருடைய மனைவியின் அனுமதிக்காகக் காத்திருப்பவர் போல் அவளுடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். "நோ நோ..... நான் அங்கே வரமாட்டேன். நான் என்னுடைய நாட்டிற்கே போகிறேன்." சூழின் வேண்டுகோளை நிராகரித்து விட்ட அவரின் வெள்ளைக்கார மனைவி சிறிது சிறிதாக அவருடன் பேசுவதையும் கூட இருப்பதையும் தவிர்த்து வந்தாள். அதன்பின் சில மாதங்களின் பின் அவரிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொண்டு இலண்டனுக்கே திரும்பிச் சென்று விட்டாள்.

அவளுடைய பிரிவும் பெரியவர் குழந்தைவேற்பிள்ளையின் இறப்பும் சூழுக்குத் தாங்கமுடியாத துயரத்தைக் கொடுத்தது. அந்தத் துயரங்களைத் தாங்கிக் கொண்டு தொடர்ந்தும் திருக்கோணமலையில் வாழ விரும்பாத சூழ் தனது இறுதிக் காலத்தை பெரியவரின் ஊரான வல்வெட்டித் துறைக்குச் சென்று அங்கேயே கழிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வல்வெட்டித்துறைக்குச் சென்றார். அங்கே உடையாமணல் தெருவில் உள்ள ஒரு வீட்டில் தனிமையாக வாழ்ந்து வந்தார்.

அவரை ஓரளவு தெரிந்தவர்கள் இடையிடையே வந்து உணவு, பணம் என்று எதையாவது கொடுத்து விட்டுப் போவார்கள். அதுவும் காலப்போக்கில் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்து பின்னர் எவருமே அவரைத் தேடிச் செல்லவில்லை.

மனத் துன்பம் ஒருபுறம் உடல் துன்பம் இன்னொரு புறம் அவரை வாட்ட படிப்படியாகக் கூழ் தனது நினைவு சக்தியை இழந்து நோயாளியாகப் படுக்கையில் விழுந்து விட்டார். இறுதி நாட்களில் கவனிப்பதற்கு எவருமே இல்லாத நிலையில் நோயும் பட்டினியுமாக வாழ்ந்த கூழின் உயிர் 1890 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் விட்டுப் பிரிந்தது.

வல்வெட்டித்துறையின் உடையாமணல் தெருவில் உள்ள அந்தச் சிறிய வீட்டில் அவருடைய மரணித்துப் போன உடல் அனாதையாகக் கிடந்தது. ஆம் கூழ் மறைந்து ஒரு நூற்றாண்டையும் கடந்த நிலையில் "கூழின் நியாயம்" மற்றும் "கூழ்க் கதை" என்ற அந்தச் சொற்றொடர்கள் மட்டும் இன்னும் வல்வெட்டித்துறை மக்களின் நாவில் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

மனப்பொது சுவாமி

கொடி பூதம் கருகை (கொடி) கருகை கருகை . 1

(கொடி) கருகை கருகை கருகை . 2

கருகை கருகை கருகை - கருகை கருகை கருகை . 3

வல்வை ந. அனந்தராஜ் அவர்களின் ஏனைய வெளியீடுகள்

1. அன்ன பூரணியின் அமெரிக்கப் பயணம் - 1974.
2. வல்வைப் படுகொலைகள் - 1989.
3. அறிவியல் உண்மைகள் - 1992 - 2004
4. உதிரம் உறைந்த மண் - 1997
5. முகாமைத்துவ நுட்பங்கள் - 1999, 2001, 2003
6. சன்னிதிச் செல்வம் - 2000
7. வடபுலநாட்டார் வழக்கு - 2002, 2004
8. நீரலைகள் (குறுநாவல்) - 2003
9. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிவியல் நூல்கள் - 2004
10. பாதசரம் (சிறு கதைத்தொகுப்பு) - 2004
11. தேசியத்தை நோக்கிய கல்வி - 2005

வெளிவர இருப்பவை

1. மண்ணும் மனிதனும் (நாவல்) - தினகரன் தொடர் நாவல்
2. விடியலைத் தேடிய வேங்கை (நாவல்)
3. முழுகித்து நிற்கும் முல்லைத்தீவு - முல்லைத்தீவு மீட்டி விவரணம்.

